

gehouden. Maar hoe komt die pierewaaier zoo in de gratie bij je zuster?

JOHAN.

Jij bent toch niet jaloersch?

VAN ABSBURG.

Neen, Roze is geen jonkje om jaloersch op te zijn. Maar geloof jij dat ze 't meent? Dat zou waarachtig jammer zijn. Roze is geen man om haar gelukkig te maken.

JOHAN.

Geloof je dat één man dat kan?

VAN ABSBURG

Wel ja (*lachend*). Een eerder dan meer. Zij is er aardig genoeg voor.

JOHAN.

Maar Frans, kerel!

VAN ABSBURG.

Hush, jij bent een goed vriend, maar een beter vriend dan broer.

JOHAN.

Maar Frans, je kent haar niet.

VAN ABSBURG.

Ken jij haar? Ik betwijfel 't zeer. Jij ziet in haar te veel 't meisje dat dien goeden, besten, maar kinderachtigen Karel heeft afgewezen. En omdat Lena nu de zuster van dien jongen is, vergeet je dat Corry jou zuster is. (*Na een oogeblik*). Hoe oud was zij, toen je moeder stierf?

JOHAN.

Nog geen vijftien.

VAN ABSBURG

't Kind!

JOHAN.

Dat arme Roosje, als jij nu ook al mee wil concurreeren.

VAN ABSBURG.

Maar wat weerga, als je baker nu bij je komt en beweert dat zij recht heeft op Lena's plaats omdat zij 't eerst van allen op je verliefd is geweest, neem je haar dan?

JOHAN (*lachend*).

Dat is wel wat anders.

VAN ABSBURG.

Zou jij dan de eerste de beste juffrouw die er nu eens zin in krijgt verliefd op je te worden, trouwen?

JOHAN.

Neen, maar ik zou niet met haar coquetteren.

VAN ABSBURG.

Daarvoor ben jij dan ook een doodgewoon doktertje inplaats van eene jonge gevierde beauté.

Veertiende Tooneel.

ROZE op (*zoekende*).

Pardon heeren. Ik ben zeer ongelukkig,

want ik kan 't niet vinden. Freule Ras heeft een bloempje verloren, dat in haar boek lag. Zij is daar blijkbaar bijzonder op gesteld, want ik bood haar tot schadevergoeding een bouquetje viooltjes aan, 't hielp niet, zij moest 't terug hebben, haar Alpenroosje.

VAN ABSBURG (*zacht*).

Mijn Alpenroosje!...

ROZE.

Niets gevonden, heeren? Doodjammer. Waar kan een mensch zoo'n ongelukkig bloempje krijgen?

VAN ABSBURG.

Op de Alpen, mijnheer Roze.

ROZE (*gaande, zoekende*).

Een beetje ver, die Alpen.

ABSBURG (*werpt zijn sigarette weg*).

Pardon, mijnheer Roze, excuseer me de vraag, heeft u soms Amerikanen?

ROZE (*presenteert zijn sigarettenkoker*).

Met genoegen.

VAN ABSBURG.

Dank u, maar ik meen eigenlijk van die Amerikaansche papiertjes, die allicht wat meer waard zijn.

ROZE.

Ah, sporen, pardon. Dat is zeer onaangenaam, wij zijn geen kapitalisten meer, mijnheer Van Absburg. Dat is zeer onaangenaam als u rekt dat wij tegenwoordig moeten trammen, terwijl de Roze van Daelens's toch meer dan een eeuw equipage hebben gehouden.

VAN ABSBURG.

Dezelfde equipage? Merkwaardig. Och ja, ik kan er ook van meepraten. Ik reis tegenwoordig meermalen 3de klasse, terwijl de Van Absburgen al sinds eeuwen 1ste...

ROZE.

Natuurlijk; hoogst onaangenaam. (*Johan bedwingt zijn lachlust*).

VAN ABSBURG (*opwandeland*).

Ga je mee, Jo. Pardon, mijnheer Roze?

ROZE.

Mijnheer Van Absburg.

VAN ABSBURG.

U is immers aan 't Departement van Waterstaat?

ROZE.

Om u te dienen.

VAN ABSBURG.

Zeker afdeeling spoorwegen?

Roze ziet hem aan met een vaag vermoeden dat hij voor den gek wordt gehouden.

Zij wandelen op.